

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਡੀ. ਫਾਲਸੋ ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਅਰੁਣਾ ਰਾਣੀ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1960 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1186:

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) - ਆਰਟੀਕਲ 276 (2) - - ਪੇਸ਼ਿਆਂ, ਵਪਾਰਾਂ, ਕਾਲਿੰਗ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ - ਕੀ ਰਾਜ, ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਲੋਕਲ ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਹਰ ਇੱਕ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ 250 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਤੱਕ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਵੱਧ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਕੁੱਲ ਸੀਮਾ 250 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ- ਉਹ ਸ਼ਬਦ "ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਲੋਕਲ ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਕੁੱਲ ਰਕਮ" ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 276(2) ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ 250 ਰੁਪਏ ਸਾਲਾਨਾ ਤੱਕ ਦਾ ਟੈਕਸ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੈਕਸਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਕੁੱਲ ਰਕਮ। ਰਾਜ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ 250 ਰੁਪਏ ਸਾਲਾਨਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ।

ਮਾਣਯੋਗ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫੈਸਲੇ ਲਈ 27 ਅਗਸਤ, 1963 ਨੂੰ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਕੇਸ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਮਿਸਟਰ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਡੀ. ਫਾਲਸੋ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 18 ਨਵੰਬਰ 1963 ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕੀਤਾ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂਡਮਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜੋ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 5986-LB-55/ 44976, ਮਿਤੀ 1 ਅਗਸਤ, 1955 ਅਧੀਨ, ਸਾਲ 1959-60 ਲਈ ਲਗਾਏ ਗਏ 200 ਰੁਪਏ ਦੇ ਟਾਰ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ।

ਭਗੀਰਥ ਦਾਸ ਅਤੇ ਬੀ ਕੇ ਝੰਗਨ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਸ ਐਮ ਸੀਕਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਜੱਜਮੈਂਟ

ਫਾਲਸੋ, ਸੀ.ਜੇ.- ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵੀਰ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 276(2) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ--

"ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਲੋਕਲ ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ਿਆਂ, ਵਪਾਰਾਂ, ਕਾਲਿੰਗਾਂ ਅਤੇ ਨੌਕਰੀਆਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਕੁੱਲ ਰਕਮ ਦੇ ਸੌ ਪੰਜਾਹ ਰੁਪਏ ਸਾਲਾਨਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। :"

ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜੁਲਾਈ, 1960 ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਰੁਣਾ ਰਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਵਸਨੀਕ ਹੈ ਅਤੇ ਵੇਰਕਾ ਦੀ ਅਸ਼ੋਕ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਐਂਡ ਟਵਿਸਟਿੰਗ ਮਿੱਲਜ਼ ਨਾਮਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਭਾਈਵਾਲੀ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਦੋ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਾਂ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ। 1883 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਬੋਰਡਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਮਿਤੀ 1 ਅਗਸਤ, 1955 ਨੂੰ ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੋਰਡ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਪਾਰ, ਪੇਸ਼ੇ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ। ਕਿਸੇ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ ਦੌਰਾਨ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ 120 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਾ ਹੋਣ, ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾਵਾਂ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਲਈ ਖੇਤੀਬਾੜੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ, ਜਾਂ 400 ਰੁਪਏ ਸਾਲਾਨਾ ਤੋਂ ਘੱਟ ਆਮਦਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ 3 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੁਝ ਨਿਮਰ ਕਿੱਤਿਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਗ੍ਰੈਡ ਸਕੇਲ ਨੂੰ 10,000 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ 200 ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਪਾਰ, ਪੇਸ਼ੇ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਵੱਲੋਂ ਫਰਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਅਸ਼ੋਕ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਐਂਡ ਟਵਿਸਟਿੰਗ ਮਿੱਲਜ਼ 'ਤੇ 1958-60 ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਲਈ 200 ਰੁਪਏ ਦੀ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

1956 ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੋਵੈਨਿਸ਼ਨ, ਟਰੇਡਿੰਗ, ਕਾਲਿੰਗਜ਼ ਐਂਡ ਐਂਪਲਾਇਮੈਂਟ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1956, VII ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਨੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਨੌਕਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ। ਲਗਾਏ ਗਏ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਜਨਵਰੀ, 1960 ਤੋਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ 6,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਾਂ ਵੱਧ ਅਤੇ 250 ਰੁਪਏ ਦੇ ਅਧਿਕਤਮ ਟੈਕਸ ਦੇ ਨਾਲ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ 16 ਫਰਵਰੀ, 1960 ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ ਲਈ 250 ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ।

ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜੁਲਾਈ, 1960 ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਮੈਸਰਜ਼ ਤੋਂ ਮੰਗੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਸ਼ੋਕ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਅਤੇ ਟਵਿਸਟਿੰਗ ਮਿੱਲਜ਼ ਮੁੱਖ ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 276(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਜੇ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸਾਲ 1959-60 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ 250 ਰੁਪਏ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ। , ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਵੀ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਫਰਮ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਟੈਕਸ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇੱਕ ਤਕਨੀਕੀ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 1961 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਪੰਚਾਇਤ ਸੰਮਤੀਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦਾਂ ਕਹੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਲਈ ਹੈ, ਜਾਂ ਲੈਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤਬਦੀਲੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 120 ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਦੇ ਗਠਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਨੂੰ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਬੋਰਡ ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਸਾਡੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਕੋਈ ਵੀ ਧਿਰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 276(2) ਦੀ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਧਾਰਾ 276(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹਨ ਕਿ ਧਾਰਾ 246 ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਮਿਉਂਸਪੈਲਿਟੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਲੋਕਲ ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਪੇਸ਼ਿਆਂ, ਵਪਾਰਾਂ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਟੈਕਸ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਵੈਧ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਫਿਰ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 276(1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਰੇ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟੈਕਸ 'ਤੇ 250 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦਾ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਟੈਕਸ ਲਗਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। 250 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਤੱਕ ਦਾ ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਕੀ ਕੁੱਲ ਰਕਮ। ਰਾਜ ਅਤੇ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਟੈਕਸਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਰੁਪਏ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। 250. ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਰਾਜ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਲੋਕਲ ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਕੁੱਲ ਰਕਮ" ਦਾ

ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਦਾ ਟੈਕਸ। 250 ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਲੀਹਾਂ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਣੀ ਸੀ, "ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਕੁੱਲ ਰਕਮ। ਪੇਸ਼ਿਆਂ, ਵਪਾਰਾਂ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਤਰੀਕਾ 250 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਸਲਾਨਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਰਾਜ, ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਲੋਕਲ ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

ਇਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਰਾਜ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡਾਂ ਜਾਂ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ, ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਇੰਨੀ ਕਠੋਰਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਲਈ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀ, ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰੋਬਾਰਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਸੰਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਖਾਸ ਸਥਾਨਕ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੀ ਸੰਸਥਾ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਬਹੁਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਜੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਰ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਪਾਉਣਗੇ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਵੱਲੋਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨੋਟਿਸ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਨੁਕਸਦਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕਿਸੇ ਫਰਮ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਅਣਡਿੱਠਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵੀਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦਬਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ 250 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਫਰਮ, ਮੈਸਰਜ਼ ਅਸ਼ੋਕ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਅਤੇ ਟਵਿਸਟਿੰਗ ਮਿੱਲਜ਼ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੰਗ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਫਰਮ ਦੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਪਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ : ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼

ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕਮਲ ਕੁਮਾਰ, ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ।